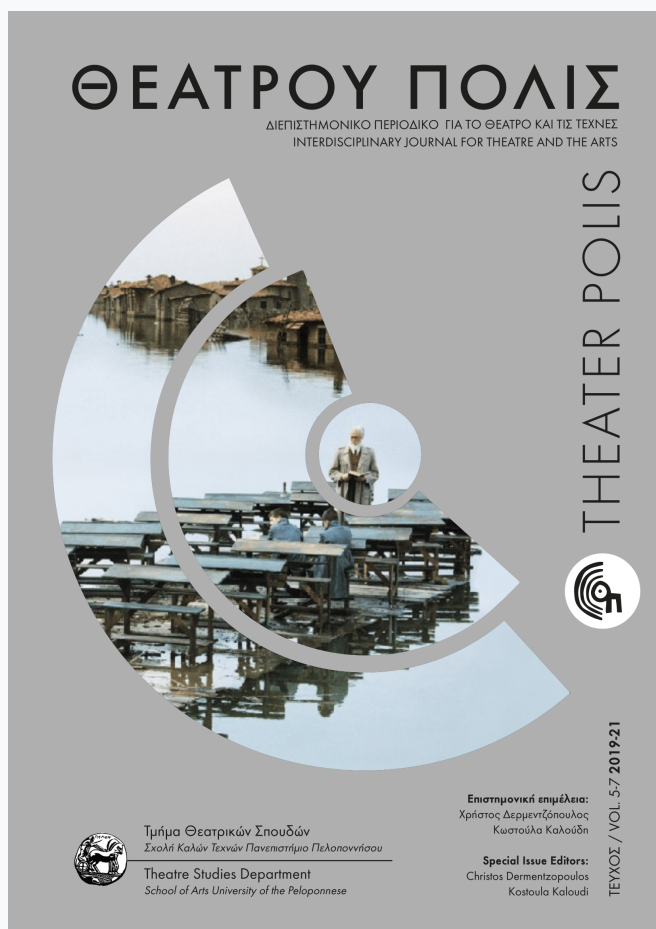

Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες

Τεύχος #5-7 (2019-2021): Κινηματογράφος και ιστορία: η μνήμη μιας χώρας και οι χώρες της μνήμης

Σχεδόν είχαμε χαθεί

Περικλής Χούρσογλου

doi: [10.12681/30790](https://doi.org/10.12681/30790)

Βιβλιογραφική αναφορά:

Χούρσογλου Π. (2022). Σχεδόν είχαμε χαθεί. *Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες*, 251. <https://doi.org/10.12681/30790>

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ

Σχεδόν είχαμε χαθεί

Αυτό που σκέφτηκα είναι η συγκίνησή μου, όταν προετοιμάζοντας τον *Λευτέρη Δημακόπουλο* πήγα στο Μεσολόγγι, Σάββατο του Λαζάρου, και είδα τις γιορτές της «Εξόδου», μιά μεγάλη παρέλαση ουσιαστικά με μαθητές σχολείων με παραδοσιακές σχολές. Κορίτσια και αγόρια μαθητές, μεγαλύτερα ή μικρότερα, νομίζω δεν έχω δει τόσα πολλά όμορφα παιδιά! Οι στολές έκαναν τα παιδιά πανέμορφα. Βεβαίως και τα νιάτα τους, βεβαίως και η έξαψή τους. Ξέρω πως ίσως φανεί συντηρητικό, δεν έχω κανένα πρόβλημα, είμαι υπέρ της συντήρησης, όταν αυτή συντηρεί κάτι ουσιαστικό και τού δίνει νέο νόημα, χρόνια μετά. Κάτι πεθαμένο πεθαίνει από μόνο του, δεν χρειάζεται μια πανηγυρική ταφή άλλωστε, *leave it rest in peace*.

Ένα χρόνο μετά, ξαναπήγα στο Μεσολόγγι, αυτήν τη φορά με τον δ. φωτογραφίας Σταμάτη Γιαννούλη και την σκηνογράφο Αναστασία Αρσένη, οι δύο αυτοί φίλοι μου ήταν πιο ροκ από εμένα και φανταζόμουν πως θα με πρόγκιξαν, δεν είπα τίποτα, απλώς «πάμε να το δούμε, γιατί μια σκηνή θα γυριστεί εδώ, αυτήν τη μέρα».

Προχωρούσα λίγο μπροστά και αυτοί ακολουθούσαν, φαντάσου τώρα, μέσα στο πλήθος, σχεδόν είχαμε χαθεί, ώσπου σε μια στιγμή τους βρίσκω μπροστά μου, στα πρόσωπά τους, τα μάτια τους ήταν γεμάτα δάκρυα.

Όλο αυτό που ήμασταν κι εμείς μέρος τους, δεν είχε καμία σχέση, χρόνια πριν, με τις γιορτές της Χούντας για την Πολεμική Αρετή των Ελλήνων. ■

